

която ми струва толкозъ мъжки и толкозъ безспокойства.

Защото сѣди самъ: вече 2 години, при единъ крайно намаленъ (досега) и недостатъченъ персоналъ, азъ работихъ безъ почивка, работихъ до изнемогване и до разсипване на здравето. Всѣки, който е идвалъ тукъ, знае това, а може би никой не знае и това, че азъ съмъ вършилъ и работа, която не е била прѣко моя и която се приписва за активъ на другитѣ. Както и да е, истината е, че подобна изнурителна работа азъ не съмъ ималъ никога презъ живота си. Винаги наклоненъ да вървамъ на хората, да виждамъ и да търся у тѣхъ преди всичко доброто, азъ искрено и честно си мислѣхъ, че тоя колосаленъ и съсипателенъ трудъ ще се прецѣни, ще се разбере дето трѣбва и че азъ ще чуя добри думи, ще видя признаване поне на това. А то какво излѣзе? Не само никакво признание, но и едно вече жестоко, и бихъ казалъ дори недостолепно отнасяне съ мене.

Презъ юний азъ дадохъ заявление за отпускъ. Преумората и добросъвѣстно вършената работа ми даваха съзнанието, че заслужавамъ тая почивка и че ще ми се даде. Не! Моето заявление се задържа, отпускъ не ми се дава, мълчи се. Чакъ на 15 августъ съвсемъ неочаквано азъ научихъ, че искали да ме уволнятъ — или да ме отзоватъ, което е все едно. Защо? Защото съмъ нѣмалъ цензъ. По-право, — защото идѣха други.